

καὶ θὰ τὴν γλυκοκοιμίῃ τὴν νύκτα αὐτόθι. Γλυκοκοιμήθηκα
᾿ς τὸν ἥσκιο τῆς ἐλίας ὡς τὸ δειλινὸ Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Κοιμᾶται τ' ἀγοράκι μου καὶ ᾿γὼ τὸ νανοῦρίζω,
καὶ τὴ γουνίτσα του κουνῶ καὶ τὸ γλυκοκοιμίζω
(βαρυάλλ.) Θράκ. (Μέτρ.)

Τρίτην εἶδε τὸν ὄνειρο, πού ᾿θελε νὰ πεθάνῃ,
οὐτ' ἔτρωγε οὐτ' ἔπινε οὐτε γλυκοκοιμοῦδαν
Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Κοιμᾶται τὸ μικράκι μου κ' ἐὼ τὸ νανοῦρίζω,
κ' ἐὼ τὴ γούνια του κουνῶ καὶ τὸ γλυκοκοιμίζω
(βαρυάλλ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Σ' ἀφίνω τὴν καληνυχτιά, πέσε γλυκοκοιμήσου,
᾿ς τὸ ὄνειρό σου νὰ μὲ διῆς σκλάβο καὶ δουλευτή σου
Δαρδαν.

Τὴν καλησπέρα ἔφερα καὶ νὰ μὲ συμπαθήσης,
γιατὶ γλυκοκοιμούσου καὶ τώρα θὰ ξυπνήσης
Χίος.

Ἐνα βράδο βραδούτσικο, τέτοιο βράδο δὲν εἶδα,
μ' ἐκέρναν ὁ ἀφέντης μου νὰ μὲ γλυκοκοιμίῃ
Πόντ. (Ἰνέπ.)

Μάειδ' ἔτρωγε, μάειδ' ἔπινε, μάειδε γλυκοκοιμᾶται
Πελοπν. (Οἶν.)

Ἄς ἔναν στρώμα νὰ π-πέσουμεν νὰ γλυκοκοιμηθοῦμεν,
νὰ σὲ φιλῶ νὰ μὲ φιλᾷς, ὥστε νὰ βαρεθοῦμεν
Κύπρ.

Νὰ ἡ ρίζα μου, νὰ δέσης τ' ἄλογό σου,
νὰ οἱ κλώνες μου, νὰ βάλῃς τ' ἄρματα σου,
νὰ κι ὁ ἥσκιος μου, πέσε γλυκοκοιμέθου
Πόντ. (Ἰνέπ.) || Ποίημ.

Ἄσε τὸ νιὸ νὰ ξαγρυπνᾷ, νὰ κἀνῃ σου καρτέρι,
γιατὶ θεὰ ῥθῃ ἕνας καιρός, ὅταν σὲ κἀνῃ ταίρι,
ποῦ αὐτὸς γλυκοκοιμούμενος θὰ σοῦ γυρῶ τὴν πλάτη
Ι. Πολέμ., Σπασμέν. μάρμαρ., 107.

Ἀφήσ' τε τὴν ἐφέτος νὰ μὴ θαυματοργήσῃ
καὶ ἥσυχά νὰ πέσῃ νὰ γλυκοκοιμηθῇ

Γ. Σουρ., Ἀπαντ., 1,264. Ἡ μετοχ. γλυκοκοιμισμένος, ὁ
εἰς γλυκύν, εὐχάριστον ὕπνον περιπεσών, ὁ ἡσύχως ὕπνώ-
των Λεξ. Δημητρ. β) Μεταφ. ἐπὶ ἀνέμου, ἡρεμῶ, ἀκίνητῳ
Γ. Μαρκ., Ὁρκ. εἰς Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

Ἄσπερ σιγοῦν ᾿ς τὴ θάλασσα γλυκοκοιμοῦνται οἱ ἀνέμοι.

γλυκοκοίμισμα τό, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) — Λεξ. Βάιγ.
Πρω. Δημητρ. γλυκονκοίμ'σμα Σπερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρ-
ναν.) γλυκοκοίμημα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο κ ο ι μ ῖ ζ ω. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ο κ ο ἰ-
μ ῆ μ α ἐκ τοῦ γ λ υ κ ο κ ο ι μ ᾱ μ α ι, ὁ δὲ γ λ υ κ ο κ ο ἰ-
μ ι σ μ α καὶ εἰς Σομ.

Τὸ ἡδέως κοιμίζειν τινὰ ἐνθ' ἄν.: Τοῦ παιδιοῦ τὸ γλυκο-
κοίμισμα μὲ τὸ νανοῦρισμα Λεξ. Δημητρ. β) Τὸ κοιμᾶσθαι
ἡδέως Λεξ. Δημητρ.: Τοῦ γεροῦ παιδιοῦ τὸ γλυκοκοίμημα.

γλυκοκοιμιστής ὁ, Πελοπν. (Λεῦκτρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο κ ο ι μ ῖ ζ ω.

Ἐπὶ τοῦ Μαΐου ὡς προκχλοῦντος γλυκύν, εὐχάριστον
ὕπνον.: Ἄσμ.

Ἄσπερ ὁ γλυκοκοιμιστής, ὁ γλυκομάης.

γλυκοκοίταγμα τό, Ἰων. (Σμύρν.) Κωνπλ. κ.ά. —

Ι. Πολέμ., Κειμήλ., 48 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκοκοίταγμα
Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο κ ο ι τ ᾱ ζ ω.

Τὸ μετὰ γλυκύτητος, μετὰ συμπαθείας ἢ ἐρωτικῶς προσ-
βλέπειν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἄχ, πότε, φῶς μου, πέ μου το, πότε θὰ μοῦ χαρίσῃς
ἕνα σου γλυκοκοίταγμα νὰ μὲ παρηγορήσῃς;

Ἰων. (Σμύρν.) Κωνπλ. || Ποίημ.

Ἐλέησε τῶν χειρῶν τοὺς κόπους | καὶ τῶν στηθῶν τ'
ἀναστενάγματα,

ἀνέμους μαύρων καταγίδων,
καὶ τὰ γλυκοκοιτάγματα | τῶν ματιῶν καὶ τῶν ἐλπίδων
Ι. Πολέμ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοκοιτάζω σύνθ. γλυκονκοιτάζω Μακεδ. (Δεσπότ.
Θεσσαλον.) γλυκονκ'τάζω Ἡπ. (Κουκούλ.) γλυκοκοιτάω
Κεφαλλ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκοκοιτῶ
Ι. Πολέμ., Χειμώνων., 170 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. Μέσ.
γλυκοκοιτάζομαι Λεξ. Δημητρ. Ἀόρ. ἐγλυκοκοιτάχτηκα
Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾱ καὶ τοῦ ρ. κ ο ι τ ᾱ ζ ω.

Προσβλέπω τινὰ μετὰ συμπαθείας, μετὰ γλυκύτητος, μετ'
εὐφροσύνης σύνθ.: Ποίημ.

Πότε γλυκοκοιτάζει ψηλὰ τ' ἀστέρι τ' οὐρανοῦ
Κ. Κρυστάλλ., Ἔργα 1,186. β) Προσβλέπω τινὰ μετὰ πό-
θου, ἐρωτικῶς σύνθ.: Ἀλήθεια, ἡ μικρὴ τὸν γλυκοκοιτάζει
Γ. Ξενόπ., Ἀφροδ., 79. Ἀλλοίμονο σὲ σένα, ἂν τύχῃ καὶ
γλυκοκοιτάξης τὸ βασιλιά μου Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ.
142. Κ' ἔδειξε ἀπάνω ᾿ς τὸν τοῖχο τὸ ζευγάρι τῶν προπατό-
ρων ποὺ γλυκοκοιτάζονταν, ἕναν αἰῶνα τώρα, μέσα ᾿ς τὰ
πλαίσια τους Π. Νιρβάν., Τὸ ἀγρολούλ., 24 || Ἄσμ.

Τὰ μαύρα μάθια τ' ἀγαπῶ, γιατί γλυκοκοιτάζουν
κι ὁδε γυρίσω καὶ τὰ ᾿δῶ, μέσ' ᾿ς τὴν καρδιά μὲ σφά-
ζουν

Κρήτ.

Βρίσκου μνιὰ κόρη πῶπλυνι, τὰ μάτια δακρυσμένα,
κι ἀνοῖξα τὰ ματάκια μου κι τὴν γλυκονκοιτάζω
Μακεδ. (Δεσπότ.) || Ποίημ.

Καὶ γλυκοκοιτάξαν πάλι | δυὸ ψυχρές ἡ μιὰ τὴν ἄλλη
Μ. Τσιριμῶκ., Ἐκ βαθ., 61.

γλυκοκοκκινάδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ ο κ κ ι ν ᾱ ὶ δ α.
Ἐπὶ τῶν χειλέων ἐλαφρὰ ἐρυθρότης.: Ἄσμ.

Πάντα ᾿ς τὴ γυροποταμιὰ δὲν λείπει πρασινάδα
οὔτε κι ἀπὸ τὰ χεῖλη σου ἡ γλυκοκκινάδα.

γλυκοκόκκωνος ἐπιθ. Κύπρ. — Μ. Φιλήντ., Γλωσ-
σογν., 1,144. Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 177.

Ἐκ πιθάν. Βυζαντ. ἐπιθ. γ λ υ κ υ κ ὸ κ κ ω ν ο ς, τὸ
ὅπ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. κ ὸ κ κ ω ν.

Ἄσπερ γλυκύν κόκκων, κ ο υ κ κ ο ὕ τ σ ι, ἐπὶ τοῦ καρ-
ποῦ τοῦ δένδρου β ε ρ ι κ ο κ ι ᾱ ἐνθ' ἄν.: Βερικοκιά γλυκο-
κόκκωνη Κύπρ. Γλυκοκόκκωνα χρυσόμηλα αὐτόθι. Συνών.
γ λ υ κ ο π ὕ ρ η ν ο ς.

γλυκόκολλα ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ κ ὸ λ λ α.

Γλυκὺ τὴν γεῦσιν προῖον τῆς διασπάσεως τῆς ζωϊκῆς κόλ-
λας.

γλυκοκολοκάσι τό, ἐνιαχ. γλυκοκολόκασον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο λ ο κ ά σ ι.

Τὸ γλυκὺ κ ο λ ο κ ά σ ι, ὁ γλυκίζων ἐδώδιμος κόνδυλος
τοῦ φυτοῦ Ἡλίανθος ὁ κονδυλόρριζος (Helianthus tubero-
sus) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) ἐνθ' ἄν.: Ἐ-
φέρασι γλυκοκολόκασον πού τὸ Καρπάσιον Κύπρ. Συνών.
βλ. εἰς λ. γ λ υ κ ο κ ο λ ο κ α σ ι ά.

γλυκοκολοκασιά ἡ, Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο κ ο λ ο κ ά σ ι καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ι ά.

Τὸ φυτὸν Ἡλίανθος ὁ κονδυλόρριζος (Helianthus tube-
rosus) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae). Συνών.
κ ο λ ο κ ά σ ι, κ ο λ ο κ α σ ο ύ δ ι, μ ῆ λ α τ ῆ ς γ ῆ ς,
μ υ ρ μ η ρ ι ν ι ά, π ο ρ τ ο κ ο λ ο κ ά σ ι, ψ ε υ δ ο -
κ ο λ ο κ ά σ ι.

γλυκοκολοκύνθα ἡ, Κρήτ. (Ἀρχάν. Μονοφάτσ. κ.ά.)

— Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο λ ο κ ύ θ α.

1) Ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ Κολοκύνθη ἡ μεγίστη (Cucurbita
maxima) τῆς οἰκογ. τῶν Κολοκυνθιδῶν (Cucurbitaceae)
ἐνθ' ἄν.: Ἄνε πόνεσε τὸ βυζί τῆς, πᾶρε γλυκοκολοκύνθα καὶ
καθάρισε τη, ψῆσε τη νὰ γενῇ ἀλοιφή ν' ἀλείφῃ τὸ βυζί Κρήτ.
(Ἀρχάν.) Συνών. γ λ υ κ ο κ ο λ ο κ υ θ ι ά 1. 2) Τὸ φυτὸν
Κολοκύνθη ἡ λαγυνοφόρος (Lagenaria vulgaris) τῆς οἰκογ.
τῶν Κολοκυνθιδῶν (Cucurbitaceae) Κρήτ. (Μονοφάτσ.)
Συνών. ἀ γ κ λ ι ά 6, κ ο λ ό κ α, κ ο λ ο κ υ θ ο φ λ α -
σ κ ι ά, κ ο ύ π α, ν ε ρ ο κ ο λ ο κ υ θ ι ά, ν ε ρ ο φ λ α -
σ κ ι ά, λ ι ά ν τ ζ α, φ ι ά λ α, φ λ ά σ κ α, φ λ α σ κ ι ά.

γλυκοκολοκυνθάκι τό, Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο κ ο λ ό κ υ θ ο καὶ τῆς ὑποκορ.
καταλ. -ά κ ι.

Μικρὸν γλυκοκολόκυθον μὴ ἀναπτυχθὲν εἰσέτι.

γλυκοκολοκυνθιά ἡ, πολλαχ. γλυκουκ'λουζ'θιά Στε-
ρελλ. (Σπάρτ. κ.ά.) γλυκολοτξά Κύπρ. γλυκοκολοτθά Κύπρ.
— Π. Γεννάδ., Λεξικ. Φυτολογ., γλυκοκολοτσυθέα Πελοπν.
(Μάν. Ξεχώρ.) γλυκοκολοτσυτία Τσακων. (Μέλαν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο κ ο λ ό κ υ θ ο.

1) Τὸ φυτὸν Κολοκύνθη ἡ μεγίστη (Cucurbita maxima)
τῆς οἰκογ. τῶν Κολοκυνθιδῶν (Cucurbitaceae) ἐνθ' ἄν.:
Ἐβαλα 'ς τὸ περβόλι μου δυὸ ἀυλάκια γλυκοκολοκυνθιές καὶ
χόρτασα τὸ γλυκοκολόκυθο Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐβαλα 'ς
τοὺν κῆπου μ' κὶ γλυκουκ'λουζ'θιές Στερελλ. (Σπάρτ.) Ἐ-
κοψε 'να γλυκοκολότσυθο σὰ δαμάλι 'πὸ μία γλυκοκολοτσυ-
θέα Πελοπν. (Ξεχώρ.) Ἐζάτθ' ἂ γίδα τῇ μ' ἐφαῖτθε τοῦ
γλυκοκολοτσυτίε (ἐπῆγε ἡ γίδα καὶ μοῦ ἔφαγε τὶς γλυκοκο-
λοκυνθιές) Τσακων. (Μέλαν.) Συνών. γ λ υ κ ο κ ο λ ο κ ύ -
θ α 1, κ ο κ κ ι ν ο κ ο λ ο κ υ θ ι ά, λ υ ρ ο κ ο λ ο κ υ -
θ ι ά, σ π ο υ ρ δ ι ά. 2) Ὁ καρπὸς τοῦ ἀνωτέρω φυτοῦ
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. γ λ υ κ ο κ ο λ ο κ ύ θ α, γ λ υ -
κ ο κ ο λ ό κ υ θ ο, κ ο κ κ ι ν ο κ ο λ ό κ υ θ ο, λ ύ ρ α,
λ υ ρ ο κ ο λ ό κ υ θ ο, σ π ο ύ ρ δ α.

γλυκοκολόκυθο τό, πολλαχ. γλυκοκολότσυθο Ἴος
Πελοπν. (Καρδαμ. Μάν. Ξεχώρ.) γλυκουκουλόζ'θου Ἴμβρ.
Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. (Βουρλιώτ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
'Ακαρναν.) γλυκουκ'λόζ'θου Στερελλ. (Σπάρτ.) γλυκοκολό-
τσυθο Λέρ. γλυκοκόλοκον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο λ ο κ ύ θ ι.
Ὁ τύπ. γ λ υ κ ο κ ό λ ο κ ο ν καθ' ἀπλολ.

1) Ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ Κολοκύνθη ἡ μεγίστη (Cucurbita
maxima) πολλαχ.: Νὰ σοῦ πῶ καὶ τὰ γλυκοκολόκυθα 'σο-
δειά! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νὰ κόψῃς καμπόσα γλυκοκολόκυθα
νὰ φκειάσουμε γιαχνὶ Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐνα γλυκοκολό-
κυθο τριάντα ὀκάδες! Πελοπν. (Κυνουρ.) Θὰ μαγειρέψουμε
κάννα γλυκοκολόκυθο μὲ τραχανᾶ αὐτόθ. Συνών. βλ. εἰς λ.
γ λ υ κ ο κ ο λ ο κ υ θ ι ά 2. 2) Τὸ φυτὸν γ λ υ κ ο κ ο λ ο -
κ υ θ ι ά 1, τὸ ὅπ. βλ., Λεξ. Αἰν.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκοκολόκυθος Πε-
λοπν. (Γαργαλ.)

γλυκοκόρη ἡ, Κρήτ. (Ἱεραπ. Λατσίδ. κ.ά.) Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. κ ό ρ η.

Θωπευτ., προσφώνησις πρὸς νέαν προσφιλῇ καὶ ὠραίαν
ἐνθ' ἄν.: Ὡ γλυκοκόρη μου, νὰ σέ χαρῇ ἡ μάνα πού σ' ἔχει!
Νίσυρ. || Ἄσμ.

Καλῶς τὴν κόρη, τὴ γλυκοκόρη
(ἐξ ἐπφδ.) Ἱεραπ. Λατσίδ.

γλυκοκουβέντα ἡ, Ν. Ἑστ. 15 (1934), 3 — Λεξ.
Δημητρ. γλυκοκουβέντα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γλυκουκουβέντα
Ἡπ. (Κουκούλ.) Μακεδ. (Πεντάπολ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο υ β έ ν τ α.

1) Ἀβρός, φιλόφρων λόγος, ὁμιλία οἶονεῖ γλυκεῖα ἐνθ'
ἄν.: Χίλιες τσιριμόνιες μὲ κάμασι. Εἶδα τραταμέντα, εἶδα
γλυκοκουβέντα! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μὲ γλυκοκουβέντες κατὰ-
φερε καὶ πῆρε δανεικὰ Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Κ' ἔτσι σιγὰ σιγὰ νὰ πιάναμε

γλυκοκουβέντες γιὰ ταξίδια,

γι' ἀγάπες καὶ γιὰ περιπέτειες,

γιὰ τῆς μιανῆς τὰ μάτια καὶ τῆς ἀλληνῆς τὰ φρύδια

Ν. Ἑστ., ἐνθ' ἄν. 2) Ὁμιλία πλήρης ἀγάπης, λόγος ἐρωτικὸς
Ἡπ. (Κουκούλ.) Μακεδ. (Πεντάπολ.) — Λεξ. Δημητρ.: Σᾶς
εἶδα ἀλλὰ δὲ σᾶς ἔκρινα, γιὰ νὰ μὴ σᾶς χαλάσῃς τ' γλυκου-
κουβέντα Κουκούλ. Ὅλου γλυκουκουβέντης εἶναι οὐ Μίλτου
μὶ τ'ν Ἀργύρου Πεντάπολ.

γλυκοκουβεντιάζω πολλαχ. γλυκοκουβεντιάζω Κεφαλλ.
γλυκοκουβεντιάζον Σκυρ. γλυκουκουβεντιάζον Μακεδ. (Δε-
σπότη. Ἐπταχώρ.) γλυκουκουβεντιάζον Μακεδ. (Καστορ.
Κοζ. Πεντάλοφ.) Στερελλ. (Κολάκ. Φθιώτ. Φτελ. Φωκ.)
γλυκουκ'βεντιάζον Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γλυκουκου-
βεντιάζω Κρήτ. (Ἀρχαν. Νεαπ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. κ ο υ β ε ν τ ι ά ζ ω.

1) Συνδιχλέγομαι μετὰ γλυκύτητος, ἀβρότητος, φιλοφροσύ-
νης πολλαχ.: Νὰ γέμιζα τὰ χέρια μου βιόλες καὶ νὰ γλυκο-
κουβεντιάζα λιγάκι μὲ τὴ φράχτη Πελοπν. (Ἀνώγ.) Ἡ
Ἀννούλα τοῦ γλυκοκουβεντιάζε μ' ἕνα ὕψος πού δὲ μπορῶ
νὰ σοῦ τὸ περιγράψω Γ. Ψυχάρ., Τὰ δυὸ ἀδέρφ., 223. Εἶτε
γλυκοκουβεντιάζε καὶ χαμογελοῦσε, εἶτε θύμωνε, φρένιαζε
καὶ σκότωνε Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 83. || Ἄσμ.

Γυρνάει οὐ γέροντες καὶ τοὺς λέει, τοὺς γλυκοκουβεντιάζει
Μακεδ. (Δεσπότη.)

